

ΠΡΑΚΤΙΚΟ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ ΔΙΚΟΝΟΜΙΑΣ

(Προετοιμασία Διαγωνισμού Υποψηφίων Δικηγόρων Εξεταστικής Περιόδου Β΄ 2025)

Επιμέλεια: Αναστάσης Καρδαμάκης, Δικηγόρος Αθηνών, Υπ. Δ.Ν., LL.M. Πολιτικής Δικονομίας (Νομική Σχολή Ε.Κ.Π.Α.)

Η *influencer* **A**, κάτοικος Αθήνας, ασκεί αγωγή ενώπιον του Μονομελούς Πρωτοδικείου Αθηνών (τακτική διαδικασία), την οποία στρέφει κατά της μονοπρόσωπης ιδιωτικής κεφαλαιουχικής εταιρείας **B** με έδρα τη Κηφισιά Αττικής, προβάλλοντας τους εξής ισχυρισμούς: **(α)** ότι τον Αύγουστο του έτους 2025 προέβη σε κράτηση μέσω της πλατφόρμας *AirBnB* και συνακόλουθα, διανυκτέρευσε για μία εβδομάδα σε πολυτελή κατοικία που εκμεταλλεύεται επιχειρηματικά η **B** στον Πάνορμο της Τήνου, **(β)** ότι εξαιτίας αμέλειας της **B**, συνιστάμενης σε κακή συντήρηση του κλιματιστικού, νόσησε με σοβαρή πνευμονία (νόσος των λεγεωναρίων) και **(γ)** ότι, εξαιτίας του νόμιμου λόγου ευθύνης της **B**, υπέστη περιουσιακές και μη ζημιές, συνιστάμενες **(i)** σε 7.000 € που δαπάνησε για τη νοσηλεία της και την αγορά φαρμάκων, **(ii)** σε 10.000 € που απώλεσε ως κέρδη από συνεργασίες της στο *TikTok*, κατά τη περίοδο που ήταν ασθενής και **(iii)** σε 5.000 €, που πρέπει να της καταβληθούν ως εύλογη χρηματική ικανοποίηση για την ηθική βλάβη που υπέστη, την ανόρθωση των οποίων ζητεί κατά τις διατάξεις περί αδικοπραξιών. Ακόμα, ζητεί να υποχρεωθεί η **B** να διαγράψει από την ιστοσελίδα της δημόσια ανακοίνωση αναφερόμενη στο παραπάνω περιστατικό, σε απάντηση ισχυρισμών που περιέχονται σε βίντεο της **A** στο προσωπικό λογαριασμό της στο *TikTok*, καθώς συνιστά παράνομη επεξεργασία προσωπικών της δεδομένων που αφορούν στην υγεία (της **A**).

Με τις νόμιμα κατατεθειμένες προτάσεις της, η **B** ισχυρίζεται ότι: **(α)** το Μονομελές Πρωτοδικείο Αθηνών είναι τοπικά και υλικά αναρμόδιο να εκδικάσει την αγωγή της **A**, η οποία επιπρόσθετα, κατά την άποψη της **B**, έχει εισαχθεί προς συζήτηση με εσφαλμένη διαδικασία, **(β)** ότι παρότι κατά το χρόνο κατάθεσης προτάσεων η **A** ενηλικιώθηκε, κατά το χρόνο άσκησης της αγωγής (αλλά και επέλευσης της φερόμενης ζημίας) η **A** ήταν ανήλικη (17 ετών) και άρα, अपαράδεκτά άσκησε την αγωγή, **(γ)** ότι η βλάβη της υγείας της **A** δεν οφείλεται σε κακή συντήρηση του κλιματιστικού, αλλά σε εκούσια παραμονή της επί πολλές ώρες στη πισίνα του *AirBnB*, με αποτέλεσμα να καταπονήσει το αναπνευστικό της σύστημα, **(δ)** ότι τα έξοδα νοσηλείας της σε ιδιωτική κλινική κατέβαλλαν οι γονείς της και άρα, η **A** κωλύεται να τα διεκδικήσει δικαστικά και **(ε)** ότι, σε κάθε περίπτωση, στους Γενικούς Όρους Συναλλαγών της **B**, που αποδέχθηκε η **A**, περιέχεται ρήτρα περί απαλλαγής ευθύνης της **B** σε περιπτώσεις ελαφράς αμέλειας, όπως η επίδικη. Επίσης, με τη προσθήκη στις προτάσεις της, η **B** αντιτάσσει κατά της **A** ποσό ύψους 10.000 €, ως εύλογη χρηματική ικανοποίηση για την ηθική βλάβη που υπέστη η εμπορική

φήμη του νομικού της προσώπου από δυσφημιστικά σχόλια της **A** στο *TikTok*, βλάβη που αποδεικνύει με *screenshots* από το *TikTok* και μία ένορκη βεβαίωση μάρτυρα.

Ερωτήματα:

1. Είναι βάσιμες οι αντιρρήσεις της **B** ως προς την αρμοδιότητα του πρωτοβάθμιου Δικαστηρίου, αλλά και τη προσήκουσα διαδικασία εκδίκασης της αγωγής της **A**;
2. Είναι νόμιμος ο ισχυρισμός της **B** περί απαραδέκτου της αγωγής της **A**;
3. Πώς θα χαρακτηρίζατε δικονομικά τους παραπάνω, υπό (**γ**), (**δ**) και (**ε**) ισχυρισμούς της **B** και ποιος από τους διαδίκους φέρει το βάρος απόδειξής τους;
4. Παραδεκτά προτείνεται ο ισχυρισμός της **B** περί ανταπαίτησής της κατά της **A**;
5. Εάν υποθεθεί ότι στη κλήση της **B** για λήψη ένορκης βεβαίωσης δεν αναγράφηκε εκ παραδρομής ο Α.Φ.Μ. και η Δ.Ο.Υ. του μάρτυρα, μπορεί τούτη να ληφθεί υπόψη από το Δικαστήριο;
6. Εάν υποθέσουμε ότι για την αποκατάσταση των περιουσιακών ζημιών της η **A** ενήγαγε και την εταιρεία συντήρησης των κλιματιστικών της πολυτελούς κατοικίας, **Γ**, ποια σχέση θα συνέδεε τους διαδίκους **B** και **Γ**;
7. Ας υποθέσουμε ότι η αγωγή της **A** γίνεται εν μέρει δεκτή. Αξιολογείστε τα παρακάτω σενάρια:

(**α**) Εφόσον η απόφαση τελεσιδικήσει, η **A** μπορεί να στηριχθεί στο δεδικασμένο της απόφασης, προκειμένου να αξιώσει την ανόρθωση πρόσθετων βλαβών της υγείας της που επήλθαν σε χρόνο μεταγενέστερων της άσκησης της αγωγής, αλλά συνδέονται αιτιωδώς με το επίδικο βιοτικό συμβάν;

(**β**) Εφόσον η **A** ασκήσει έφεση για την απόρριψη του αιτήματός της προς επιδίκαση διαφυγόντων κερδών ύψους 10.000 ευρώ, επειδή, κατά την άποψη του δικάσαντος Δικαστηρίου, δεν αποδείχθηκε το ύψος της, σε ποιο δευτεροβάθμιο δικαστήριο θα απευθύνει το ένδικο μέσο και τι θα αναφέρει στο σχετικό λόγο έφεσης;

(**γ**) Εάν η απόφαση κηρύχθηκε προσωρινά εκτελεστή μόνο για μέρος των δαπανών νοσηλείας της **A**, μπορεί να επισπεύσει η τελευταία αναγκαστική εκτέλεση για την είσπραξη τόκων επί του κεφαλαίου αυτού και για τη δικαστική δαπάνη, επιδίδοντας επιταγή για πληρωμή; Με ποιο ένδικο βοήθημα θα αμυνθεί η **B** κατά της εκτέλεσης αυτής, ενώπιον ποιου Δικαστηρίου και εντός ποιας προθεσμίας;

Ενδεικτικές Απαντήσεις

1. Σύμφωνα με το άρθρο 16 § 1 περ. α' ΚΠολΔ, στην εξαιρετική υλική αρμοδιότητα του Μονομελούς Πρωτοδικείου υπάγονται πάντοτε οι διαφορές από μίσθωση πράγματος ή άλλου προσοδοφόρου αντικειμένου, ενώ σύμφωνα με το άρθρο 29 § 1 ΚΠολΔ, στην αποκλειστική δωσιδικία της τοποθεσίας του ακινήτου (*forum rei sitae*) υπάγονται (ενοχικές) διαφορές από μίσθωση ακινήτου ή δικαιώματος που συνδέεται με την εκμετάλλευσή του ή από επίμορτη αγροληψία. Περαιτέρω, οι μισθωτικές διαφορές δεν εκδικάζονται κατά τη τακτική διαδικασία, αλλά κατά την ειδική διαδικασία των περιουσιακών διαφορών (άρθρα 591, 614 § 1, 615 επ. ΚΠολΔ). Τέτοια δε διαφορά (μισθωτική) είναι και εκείνη που γεννάται από αδικοπραξία που έχει σχέση με τη λειτουργία της μισθωτικής σχέσης (π.χ. βλάβη της υγείας μισθωτή λόγω πραγματικού ελαττώματος του μισθίου, οπότε θα έχουμε συρροή ενδοσυμβατικής και εξωσυμβατικής ευθύνης), όχι όμως και όσες αναφύονται μεν επ' ευκαιρία της μισθωτικής σύμβασης, αλλά το αντικείμενό τους (επίδικο δικαίωμα) δεν ανάγεται στο πυρήνα της έννομης σχέσης μισθωτή – εκμισθωτή. Τέλος, γίνεται δεκτό ότι διαφορές από τη βραχυχρόνια μίσθωση παραθεριστικής κατοικίας φέρουν το χαρακτήρα μισθωτικών (ΠρΑθ 2504/2010, ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ). Υπό το φως των σκέψεων αυτών, η απάντηση στο προκείμενο ερώτημα, διαμορφώνεται ως εξής:

Περί της αρμοδιότητας: στην αγωγή της **A** σωρεύονται αντικειμενικά (άρθρο 218 § 1 ΚΠολΔ) αποζημιωτικά αιτήματα λόγω αδικοπραξίας (άρθρα 914 επ. ΑΚ) που φέρεται να τελέστηκε κατά τη βραχυχρόνια μίσθωση παραθεριστικής κατοικίας στο Πάνορμο Τήνου, καθώς και αίτημα διαγραφής διαδικτυακού δημοσιεύματος, που αναρτήθηκε κατόπιν παράνομης επεξεργασίας προσωπικών δεδομένων επ' ευκαιρία μισθωτικής σχέσης, στηριζόμενο στα άρθρα 57 – 59 ΑΚ, 17 και 79 ΓΚΠΔ (GDPR)¹. Προϋπόθεση της αντικειμενικής σώρευσης αγωγών είναι η ταυτότητα υλικής και τοπικής αρμοδιότητας, καθώς και διαδικασίας εκδίκασης μεταξύ των περισσότερων αιτημάτων (βλ. περ. β', γ' και δ' της § 1 του άρθρου 218 ΚΠολΔ), διαφορετικά διατάσσεται ο χωρισμός τους και η παραπομπή στο αρμόδιο δικαστήριο ή στο προσήκον είδος διαδικασίας (άρθρα 46, 218 § 2 ΚΠολΔ). **Εν προκειμένω**, τα αποζημιωτικά αιτήματα της **A** υποβάλλονται στο πλαίσιο μισθωτικής διαφοράς και άρα, ιδρύεται εξαιρετική υλική αρμοδιότητα του Μονομελούς Πρωτοδικείου, όχι, όμως, των Αθηνών. Και τούτο διότι η αγωγή καταλαμβάνεται από το ρυθμιστικό βεληνεκές του άρθρου 29 § 1 ΚΠολΔ (αποκλειστική δωσιδικία της τοποθεσίας του ακινήτου που υπερισχύει κάθε άλλης δωσιδικίας) και το μίσθιο ευρίσκεται στη νήσο Τήνο, όχι στην Αθήνα. Συνακόλουθα, η αγωγή θα έπρεπε να είχε ασκηθεί

¹ Φέρονται, δηλαδή, προς διάγνωση δικαιώματα προστασίας της προσωπικότητας που δεν απορρέουν από την έννομη σχέση της μίσθωσης.

ενώπιον του Μονομελούς Πρωτοδικείου Σύρου (περιφερειακή έδρα Τήνου), προς το οποίο πρέπει να παραπεμφθεί (άρθρο 46 ΚΠολΔ), αφού διαταχθεί ο χωρισμός των δικών (άρθρο 218 § 2 ΚΠολΔ). Εξάλλου, το δεύτερο αίτημα της **A** είναι μη αποτιμητό σε χρήμα και κατά τούτο, υπάγεται στη συνήθη αρμοδιότητα του Πολυμελούς Πρωτοδικείου (άρθρο 18 § 1 ΚΠολΔ), σημειώνοντας, επιπρόσθετα, πως ούτε από μισθωτική διαφορά απορρέει (ούτως ώστε να υπαγόταν στο άρθρο 16 ΚΠολΔ), ούτε και μπορεί να ενεργοποιηθεί η δωσιδικία της συνάφειας (άρθρο 31 §§ 2 και 3 ΚΠολΔ). Κατά συνέπεια, και ως προς το αίτημα αυτό, η αγωγή θα πρέπει να παραπεμφθεί προς εκδίκαση στο Πολυμελές Πρωτοδικείο Αθηνών, δηλαδή, το δικαστήριο της γενικής νόμιμης δωσιδικίας της εναγόμενης **B**, λόγω της έδρας της (άρθρα 25 § 2, 46 ΚΠολΔ).

Περί της διαδικασίας εισαγωγής της αγωγής προς συζήτηση: τα μεν αποζημιωτικά αιτήματα της **A**, πρέπει να παραπεμφθούν προς εκδίκαση κατά την ειδική διαδικασία των περιουσιακών (μισθωτικών) διαφορών (άρθρο 614 § 1 ΚΠολΔ), το δε αίτημα της ίδιας ενάγουσας για διαγραφή διαδικτυακού δημοσιεύματος, προσβλητικού της προσωπικότητάς της, πρέπει να παραπεμφθεί προς εκδίκαση κατά τη ταυτόσημη (ειδική) διαδικασία, σύμφωνα με το άρθρο 614 § 7 ΚΠολΔ².

Συμπερασματικά, οι αντιρρήσεις της **B** είναι νόμιμες και βάσιμες.

2. Σύμφωνα με το άρθρο 63 § 1 ΚΠολΔ, «(ό)ποιος είναι ικανός για οποιαδήποτε δικαιοπραξία μπορεί να παρίσταται στο δικαστήριο με το δικό του όνομα. Όποιος έχει περιορισμένη ικανότητα για δικαιοπραξία ή βρίσκεται, κατά το χρόνο που επιχειρεί συγκεκριμένη δήλωση της βούλησής του, σε κατάσταση που δεν επιτρέπει να είναι αυτή έγκυρη, μπορεί να παρίσταται στο δικαστήριο με το δικό του όνομα, μόνο όπου κατά το ουσιαστικό δίκαιο έχει ικανότητα για δικαιοπραξία ή όπου ο νόμος επιτρέπει την αυτοπρόσωπη παράστασή του», ενώ σύμφωνα με το άρθρο 64 «(ό)σοι είναι ανίκανοι να παρίστανται στο δικαστήριο με το δικό τους όνομα εκπροσωπούνται από τους νομίμους αντιπροσώπους τους». Η κατά τα ανωτέρω ικανότητα δικαστικής παράστασης -«αντανάκλαση» της κατά το ουσιαστικό δίκαιο ικανότητας προς δικαιοπραξία στο πεδίο της πολιτικής δικονομίας- συνιστά διαδικαστική προϋπόθεση της δίκης, τη συνδρομή της οποία ελέγχει αυτεπαγγέλτως το δικαστήριο σε κάθε στάση της δίκης (άρθρο 73 ΚΠολΔ). Ειδικά, δε, επί αδικοπραξίας με θύμα ανήλικο, τη σχετική αγωγή ασκούν

² Κατά την ειδική διαδικασία των περιουσιακών διαφορών εκδικάζονται «(δ)ιαφορές από δημοσιεύματα ή ραδιοτηλεοπτικές εκπομπές ... κάθε φύσεως διαφορές που αφορούν σε αποζημιώσεις οποιασδήποτε μορφής περιουσιακής ζημίας ή ηθικής βλάβης, που προκλήθηκε δια του τύπου ή με ραδιοφωνικές ή τηλεοπτικές εκπομπές, ή μέσω δια-δικτύου και γενικά κάθε άλλο σύγχρονο μέσο διάδοσης πληροφοριών και ειδήσεων όπως και οι συναφείς προς αυτές αξιώσεις προστασίας της προσωπικότητας των προσβληθέντων».

κατ' αρχήν και οι δύο γονείς από κοινού (άρθρο 1510 § 1 ΑΚ), αφού ο ανήλικος στερείται ικανότητας δικαστικής παράστασης σε αγωγή καταδίκης τρίτου στη καταβολή αποζημίωσης, αλλά και προστασίας της προσωπικότητάς του (βλ. *Απ. Γεωργιάδης*, Οικογενειακό Δίκαιο, 4η έκδ., 2025, § 31, σελ. 722 - 723, αριθμ. 74· *Α. Κοτζάμπαση*, Εγχειρίδιο Οικογενειακού Δικαίου, 3η έκδ., 2023, § 24, σελ. 259· *Ν. Νίκας*, Πολιτική Δικονομία, τόμ. 1, 2η έκδ., 2020, § 22, σελ. 348 - 349, αριθμ. 9). Εξ αντιδιαστολής, αν την αγωγή ασκήσει ο ίδιος ο ανήλικος και όχι οι νόμιμοι αντιπρόσωποί του (γονείς) στο δικό του όνομα (διάδικος, φυσικά, παραμένει ο ανήλικος και όχι οι γονείς), τούτη πρέπει να απορριφθεί ως απαράδεκτη. Πάντως, προς άμβλυνση του σχετικού απαραδέκτου, γίνεται δεκτό³ ότι αν η οικεία διαδικαστική προϋπόθεση (ικανότητα για δικαστική παράσταση) έλειπε κατά την άσκηση της αγωγής, αλλά «θεραπεύτηκε» μεταγενέστερα, κατά το χρόνο της συζήτησης (ή, κατάθεσης προτάσεων σύμφωνα με το άρθρο 237 § 1 ΚΠολΔ), επειδή ενηλικιώθηκε ο ανήλικος, τότε δεν κηρύσσεται το απαράδεκτο του ενδίκου βοηθήματος, εφόσον, πάντως, ο (πλέον) ενήλικος εγκρίνει τη διεξαγωγή της δίκης (π.χ. με δήλωση στις προτάσεις ή στα πρακτικά της συζήτησης στο ακροατήριο).

Εν προκειμένω, η αγωγή απαράδεκτα ασκήθηκε από την **A**, καθώς εκείνη ήταν, κατά το χρόνο άσκησής της, ανήλικη και άρα, έπρεπε να εκπροσωπηθεί δικαστικά από αμφοτέρους τους γονείς της, που θα επιχειρούσαν την οικεία διαδικαστική πράξη στο όνομά της. Πλην, όμως, η σχετική έλλειψη της ικανότητάς της για δικαστική παράσταση δεν υφίστατο κατά το χρόνο κατάθεσης των προτάσεων, λόγω ενδιάμεσης ενηλικίωσής της και άρα, ο σχετικός ισχυρισμός της **B** πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμος.

3. Ο χαρακτηρισμός των επίμαχων αμυντικών ισχυρισμών της **B** έχει ως εξής:

Επί του υπό (γ) ισχυρισμού: η **B** αμφισβητεί (αιτιολογημένα) τη συνδρομή του νομοτυπικού στοιχείου του νόμιμου λόγου ευθύνης (παράνομη και υπαίτια συμπεριφορά της) στο πρόσωπό της. Αρνείται, δηλαδή, την αλήθεια πραγματικού περιστατικού που περιέχεται στον ίδιο κανόνα δικαίου (άρθρο 914 ΑΚ) που επικαλείται η ενάγουσα **A**, προς θεμελίωση του (αυτοτελούς) αποζημιωτικού αιτήματός της. Συνεπώς, πρόκειται για αιτιολογημένη άρνηση της αγωγής και το βάρος απόδειξης της τελευταίας (και συγκεκριμένα, των θεμελιωτικών της ιστορικής βάσης της αγωγής πραγματικών περιστατικών) εξακολουθεί να φέρει η ενάγουσα **A** (βλ. ΑΠ 1662/2022, www.areiospagos.gr).

Επί του υπό (δ) ισχυρισμού: η **B** αμφισβητεί τη συνδρομή ενεργητικής προϋπόθεσης στο πρόσωπο της **A**, υπό την έννοια ότι, κατά τους ισχυρισμούς της (**B**), η **A** δεν είναι άμεσα ζημιωθείσα, αφού δεν κατέβαλλε τις δαπάνες της νοσηλείας της από τη δική της περιουσία.

³ Αντί αλλων, βλ. *Ν. Νίκας*, Πολιτική Δικονομία, τόμ. 1, 2η έκδ., 2020, § 22, σελ. 356, αριθμ. 19.

Για μία ακόμα, δηλαδή, φορά αμφισβητεί την αλήθεια των πραγματικών περιστατικών που εκθέτει η **A** στην αγωγή της και ειδικά, την εφαρμογή του επικαλούμενου από την ενάγουσα άρθρου 914 ΑΚ, ως προς τη νομοτυπική προϋπόθεση της αμεσότητας της ζημίας. Συνεπώς, ο εν λόγω ισχυρισμός συνιστά αιτιολογημένη άρνηση της αγωγής και το βάρος απόδειξης της τελευταίας (και συγκεκριμένα, των θεμελιωτικών της ιστορικής βάσης της αγωγής πραγματικών περιστατικών) εξακολουθεί να φέρει η ενάγουσα **A** (βλ. ΑΠ 1662/2022, www.areiospagos.gr).

Επί του υπό (ε) ισχυρισμού: η επίκληση πραγματικών περιστατικών απαλλαγής του οφειλέτη από την ευθύνη του, λόγω ιδιαίτερης συμφωνίας του προς τούτο με το δανειστή του, θεμελιώνει (καταχρηστική, δικαιοκωλυτική) ένσταση (κατ' άρθρα 332, 361 ΑΚ) και το βάρος απόδειξης της φέρει ο ενιστάμενος, εναγόμενος οφειλέτης, σύμφωνα με το άρθρο 338 § 1 ΚΠολΔ (βλ. ΑΠ 84/2020, www.areiospagos.gr). Ειδικότερα, στη περίπτωση αυτή, η εναγόμενη **B** επικαλείται διαφορετικό κανόνα δικαίου από εκείνον που επικαλείται η ενάγουσα **A** για τη θεμελίωση της αγωγής της, ο δε αμυντικός ισχυρισμός της πρώτης εμφανίζει αυτοτέλεια, υπό την έννοια ότι δεν οδηγεί σε απόρριψη της αγωγής επειδή δεν συντρέχει κάποιο από τα πραγματικά περιστατικά τη συνδρομή των οποίων αξιώνει το άρθρο 914 ΑΚ, αλλά επειδή εφαρμόζεται άλλος κανόνας δικαίου (άρθρα 332, 361 ΑΚ), που οδηγεί σε κατάλυση του ίδιου του ασκούμενου με την αγωγή αποζημιωτικού δικαιώματος. Η **A** μπορεί να αμυνθεί προβάλλοντας αντένσταση περί ακυρότητας της επίμαχης συμφωνίας, σύμφωνα με τα άρθρα 332 § 2 ΑΚ και 2 Ν. 2251/1994, για την απόδειξη της οποίας (αντένστασης) φέρει εκείνη το βάρος απόδειξης.

4. Λόγω του συγκεντρωτικού συστήματος, που εφαρμόζεται τόσο στη τακτική διαδικασία, όσο και στις δίκες των ειδικών διαδικασιών, τα αυτοτελή μέσα άμυνας του εναγομένου (δηλαδή, οι ενστάσεις) πρέπει να προτείνονται, κατ' αρχήν, με το δικόγραφο των προτάσεων του, αν και ο Νόμος γνωρίζει εξαιρέσεις (βλ. π.χ. άρθρο 237 § 5, όπως ισχύει πριν την αναρίθμησή του με το άρθρο 26 Ν. 5221/2025). Μια τέτοια εξαίρεση προβλέπεται στο άρθρο 442 ΑΚ, όσον αφορά ειδικά στο συμψηφισμό, όπου ορίζεται ότι «ο συμψηφισμός κατά επίδικης απαίτησης, αν η ανταπαίτηση αποδεικνύεται αμέσως, προτείνεται σε κάθε στάση της δίκης, ακόμη και κατά την εκτέλεση». Άμεσα ή αλλιώς, παραχρήμα (δηλαδή με επίκληση εγγράφου [δημόσιου ή ιδιωτικού] ή δικαστικής ομολογίας του αντιδίκου) θα πρέπει να αποδεικνύονται όλα τα ουσιώδη περιστατικά του περί συμψηφισμού ισχυρισμού και όχι μόνο κάποια από αυτά⁴. Αν πληρείται

⁴ Βλ. ενδ. ΑΠ 1856/2017, www.areiospagos.gr, «...για την παραδεκτή πρότασή της απαιτείται η άμεση (παραχρήμα) απόδειξη της ανταπαίτησης, υπό την έννοια ότι πρέπει η παραχρήμα απόδειξη να περιλαμβάνει το σύνολο των προβαλλόμενων ουσιωδών περιστατικών του αντίστοιχου περί συμψηφισμού ισχυρισμού του εκκαλούντος, έτσι ώστε να καταλείπεται μόνο η υπαγωγή αυτών καταφατικά ή αποφατικά στον εφαρμοστέο κανόνα δικαίου, χωρίς οποιαδήποτε ανάγκη άλλης επιπλέον ουσιαστικής έρευνας ... ως ανταπαίτηση, που αποδεικνύεται αμέσως, θεωρείται αυτή, που προκύπτει

η σχετική αποδεικτική προϋπόθεση, ο συμψηφισμός μπορεί να προταθεί από τον εναγόμενο και με τη προσθήκη στις προτάσεις του. **Εν προκειμένω**, ο σχετικός ισχυρισμός της **B** χαρακτηρίζεται νομικά ως καταχρηστική, δικαιοφθόρος ένσταση συμψηφισμού, στηριζόμενη στα άρθρα 440 επ. ΑΚ, τείνουσα σε μερική απόσβεση του ασκούμενου με την αγωγή της **A** αποζημιωτικού δικαιώματος. Για την απόδειξή της, η εναγόμενη επικαλείται ιδιωτικό έγγραφο και συγκεκριμένα, φωτογραφίες – μηχανικές απεικονίσεις κατά την έννοια του άρθρου 444 § 1 ΚΠολΔ (*screenshots* από το *TikTok*), σε συνδυασμό όμως με ένορκη βεβαίωση, η οποία δεν δύναται να στηρίξει παραχρήμα απόδειξη της ανταπαίτησης, όπως απαιτείται από το άρθρο 442 ΑΚ. Συνακόλουθα, η σχετική ένσταση θα έπρεπε να είχε προβληθεί με τις προτάσεις και άρα, अपαράδεκτα προτείνεται το πρώτον με τη προσθήκη σε αυτές.

5. Σύμφωνα με το άρθρο 422 § 1 ΚΠολΔ, «ο διάδικος που επιδιώκει τη λήψη ένορκης βεβαίωσης, σύμφωνα με όσα ορίζονται στο προηγούμενο άρθρο, επιδίδει δύο (2) τουλάχιστον εργάσιμες ημέρες πριν από την βεβαίωση στον αντίδικο κλήση, η οποία αναφέρει την αγωγή, το ένδικο βοήθημα ή μέσο, που αφορά η βεβαίωση, τόπον, ημέρα και ώρα που θα δοθεί, το ονοματεπώνυμο, το επάγγελμα και τη διεύθυνση της κατοικίας του μάρτυρα». Συνάγεται, λοιπόν, ότι ο Α.Φ.Μ. και η Δ.Ο.Υ. του μάρτυρα δεν ανήκουν καν στα στοιχεία που αναγκαστικά πρέπει να περιέχονται στη κλήση για τη λήψη ένορκης βεβαίωσης. Σε κάθε, δε, περίπτωση ένορκη βεβαίωση δεν λαμβάνεται καθόλου υπόψη μόνο στις περιοριστικά αναφερόμενες περιπτώσεις του άρθρου 424 ΚΠολΔ και δη, σε εκείνη υπό (γ), κατά την οποία, «η κλήση δεν αναφέρει το ονοματεπώνυμο του μάρτυρα, την αγωγή, το ένδικο βοήθημα ή μέσο, που αφορά η βεβαίωση, τον τόπο, την ημέρα και την ώρα που θα δοθεί», ενώ στην ίδια διάταξη διευκρινίζεται ότι «(έ)νορκη βεβαίωση κατά παράβαση των λοιπών διατάξεων λαμβάνεται υπόψη, εκτός αν συντρέχει δικονομική βλάβη του αντιδίκου». Συνακόλουθα, στη προκειμένη περίπτωση, η ένορκη βεβαίωση που έλαβε η **B** παραδεκτά μπορεί να ληφθεί υπόψη.

6. Λόγω της απουσίας ευθείας συμβατικής σχέσης μεταξύ της **A** και της **Γ** (άρα, η ευθύνη της τελευταίας έναντι της **A** είναι πρωτογενής, εκ του Νόμου), αλλά και ενόψει του ότι η **B** έχει ήδη εναχθεί στη βάση των διατάξεων περί αδικοππραξιών, τυχόν κοινή εναγωγή των **B** και **Γ** θα στηριζόταν στη διάταξη του άρθρου 926 ΑΚ, σύμφωνα με την οποία «(α)ν από κοινή πράξη περισσοτέρων προήλθε ζημία ή αν για την ίδια ζημία ευθύνονται παράλληλα περισσότεροι, ενέχονται όλοι εις ολόκληρον. Το ίδιο ισχύει και αν έχουν ενεργήσει περισσότεροι συγχρόνως ή διαδοχικά και δεν μπορεί να εξακριβωθεί τίνος η πράξη επέφερε τη ζημία» (ίδρυση εις ολόκληρον παθητικής ενοχής εκ του Νόμου). Περαιτέρω, σύμφωνα με το άρθρο 74 περ. 1

από δικαστική ομολογία του αντιδίκου, ή από έγγραφο (δημόσιο ή ιδιωτικό), από το οποίο όμως η απόδειξη πρέπει να προκύπτει παραχρήμα και άμεσα και όχι σε συνδυασμό με τεκμήρια».

ΚΠολΔ, «(π)ερισσότερα πρόσωπα μπορούν να ασκήσουν αγωγή ή να εναχθούν από κοινού, ως ομόδικοι, εκτός από τις περιπτώσεις που ορίζουν άλλες διατάξεις, ... αν, σχετικά με το αντικείμενο της διαφοράς, έχουν κοινό δικαίωμα ή κοινή υποχρέωση ή αν τα δικαιώματα ή οι υποχρεώσεις τους στηρίζονται στην ίδια πραγματική και νομική αιτία». Εν προκειμένω, λόγω της (υποθετικής) εναγωγής τους στη βάση του άρθρου 926 ΑΚ, οι **Β** και **Γ** έχουν κοινή (εις ολόκληρον) υποχρέωση αποζημίωσης έναντι της ενάγουσας **Α** και επομένως, συνδέονται με το δεσμό της απλής ομοδικίας.

7. Οι επιμέρους απαντήσεις του εν λόγω ερωτήματος έχουν ως εξής:

(α) Από τον συνδυασμό των διατάξεων των άρθρων 322, 324 και 331 ΚΠολΔ και 914, 297 και 298 ΑΚ προκύπτει, ότι η τελεσίδικη απόφαση που εκδόθηκε επί αγωγής αποζημίωσης λόγω βλάβης σώματος ή της υγείας προσώπου, αποτελεί δεδικασμένο για τη νέα δίκη αποζημίωσης με την ίδια ιστορική και νομική αιτία, ως προς τις συνθήκες υπό τις οποίες έλαβε χώρα η αδικοπραξία, την ευθύνη του υπαιτίου, την τυχόν συνυπαιτιότητα του παθόντος και τη ζημία που έπαθε ο ενάγων για το χρονικά διάστημα που αναφέρεται στην πρώτη αγωγή, όχι όμως και για το μεταγενέστερο χρόνο κατά τον οποίο η αδικοπραξία είναι δυνατό να εξακολουθήσει να έχει επιζήμιες συνέπειες, γιατί αυτές δεν είχαν προβληθεί ούτε καταστεί αντικείμενο έρευνας κατά την πρώτη αγωγή. Επομένως, αν υπάρξει τελεσίδικη κρίση ως προς την αδικοπρακτική ευθύνη του υπόχρεου για ορισμένο χρονικό διάστημα, το παραγόμενο από την απόφαση δεδικασμένο εκτείνεται και ευθέως (άρθρα 322 και 324 ΚΠολΔ) και εμμέσως (άρθρο 331), μόνο στο χρονικό διάστημα, για το οποίο ζητήθηκε αποζημίωση, είτε με αναγνωριστική αγωγή, είτε με καταψηφιστική και δεν εκτείνεται και στη μελλοντική αξίωση, εφόσον αυτή δεν εισήχθη σε δίκη και δεν κρίθηκε (ΑΠ 1362/2023, www.areiospagos.gr). **Εν προκειμένω**, λοιπόν, η **Α** δεν δύναται να στηριχθεί στο δεδικασμένο της απόφασης επί της πρώτης αγωγής, ωστόσο αυτή (η τελεσίδικη δικαστική απόφαση) θα ληφθεί αποδεικτικά υπόψη ως δικαστικό τεκμήριο, εκτιμώμενη ελεύθερα, σύμφωνα με τα άρθρα 339 και 340 § 2 ΚΠολΔ .

(β) Σύμφωνα με το άρθρο 18 § 2 ΚΠολΔ, όπως ισχύει μετά τη προσθήκη του με το άρθρο 6 Ν. 5134/2024 και πριν τη τροποποίησή του με το άρθρο 4 Ν. 5221/2025 (έναρξη ισχύος: 1.1.2026), «(σ)την αρμοδιότητα των πολυμελών πρωτοδικείων υπάγονται και οι εφέσεις κατά των αποφάσεων των μονομελών πρωτοδικείων της περιφέρειάς τους: α) όταν η αξία του αντικειμένου της διαφοράς δεν υπερβαίνει τις τριάντα χιλιάδες (30.000) ευρώ, β) της περ. 1) του άρθρου 16, εφόσον το συμφωνημένο μηνιαίο μίσθωμα δεν υπερβαίνει τα οκτακόσια (800) ευρώ, γ) των περ. 2) έως 13) του άρθρου 16, εφόσον η αξία του αντικειμένου της διαφοράς δεν υπερβαίνει τις τριάντα χιλιάδες (30.000) ευρώ, δ) των περ. 14) έως 24) του άρθρου 16, ανεξάρτητα από την αξία του αντικειμένου της διαφοράς.». Συνεπώς, αν και δεν αναφέρεται στο πρακτικό το μίσθωμα έναντι του οποίου η **Α** μίσθωσε τη πολυτελή κατοικία στη Τήνο, μπορεί να υποτεθεί ότι αρμόδιο δευτεροβάθμιο δικαστήριο για την εκδίκαση της έφεσης θα

ήταν, λόγω του μισθωτικού χαρακτήρα της διαφοράς (άρθρο 18 § 2 περ. 1 ΚΠολΔ) το Πολυμελές Πρωτοδικείο. Εξάλλου, το ειδικότερο παράπονο της **A** θα ήταν η κακή εκτίμηση των αποδείξεων από το πρωτοβάθμιο δικαστήριο. Για το ορισμένο του λόγου αυτού, δεν είναι αναγκαίο να εξειδικεύονται στο εφετήριο τα επί μέρους σφάλματα της πρωτόδικης απόφασης ως προς την εκτίμηση του αποδεικτικού υλικού, αλλά αρκεί να μνημονεύεται ότι εξ αιτίας της κακής εκτίμησης αυτού το πρωτοβάθμιο δικαστήριο κατέληξε σε εσφαλμένο πόρισμα και διατακτικό, αφού το δευτεροβάθμιο δικαστήριο, λόγω του μεταβιβαστικού αποτελέσματος της έφεσης, επανεκτιμά από την αρχή την ουσία της υπόθεσης και κρίνει την ορθότητα του διατακτικού με βάση τη καθολική αυτή επανεκτίμηση και όχι με βάση τα συνδεδεμένα με αυτήν μερικότερα παράπονα του εκκαλούντος (ΑΠ 1284/2019, www.areiospagos.gr).

(γ) Σύμφωνα με τις διατάξεις των άρθρων 907 και 908 ΚΠολΔ, το δικαστήριο έχει τη δυνατότητα να κηρύξει την απόφαση προσωρινά εκτελεστή και μόνον εν μέρει, ως προς ορισμένες δηλαδή διατάξεις της ή ως προς μέρος της επιδικαζόμενης απαιτήσεως. Στην περίπτωση αυτή προσδιορίζεται ειδικά το ποσό ως προς το οποίο η απόφαση κηρύσσεται προσωρινώς εκτελεστή. Αν δεν ορίζεται ρητά στο διατακτικό, η προσωρινή εκτέλεση δεν αφορά και τους τόκους του κεφαλαίου που επιδικάσθηκε με την προσωρινώς εκτελεστή απόφαση· ή, αν η απόφαση κηρύχθηκε προσωρινώς εκτελεστή για μέρος μόνο του κεφαλαίου, η προσωρινή εκτέλεση δεν αφορά και τους τόκους που αναλογούν στο μέρος αυτό της απαιτήσεως, αν αυτό δεν μνημονεύεται ειδικώς στη διάταξη για την κήρυξη της αποφάσεως προσωρινώς εκτελεστής. Το ίδιο ισχύει και για τη δικαστική δαπάνη. Συνεπώς, η **A** δεν δύναται να επισπεύσει αναγκαστική εκτέλεση για τα ποσά αυτά (τόκοι, δικαστική δαπάνη) και θα πρέπει να αναμένει τη τελεσιδικία της απόφασης, ώστε να αποκτήσει τίτλο εκτελεστό. Αν παρ' όλα αυτά, κοινοποιήσει επιταγή για εκτέλεση, επιτάσσοντας τη **B** να καταβάλλει τα ποσά αυτά, η τελευταία μπορεί να αμυνθεί ασκώντας την ανακοπή του άρθρου 933 ΚΠολΔ. Στο στάδιο της αναγκαστικής εκτέλεσης, το σημαντικότερο αμυντικό ένδικο βοήθημα του καθού η εκτέλεση-οφειλέτη είναι η εν λόγω ανακοπή. Μέσω αυτής υποβάλλεται διαπλαστικό αίτημα ακύρωσης πράξεων της εκτελεστικής διαδικασίας (π.χ. της επιταγής για πληρωμή, της επιβολής κατάσχεσης) για λόγους που ανάγονται (αναλόγως της προσβαλλόμενης πράξης) στην εκτελούμενη απαίτηση (π.χ. μη εκκαθαρισμένη, αποσβεσθείσα, εκχωρηθείσα, παραγεγραμμένη), σε ελλείψεις του εκτελεστού τίτλου (π.χ. ανυπαρξία εκτελεστότητας) και σε πλημμέλειες της εκάστοτε πράξης εκτέλεσης (π.χ. ελλείψεις κατασχετήριας έκθεσης, ελαττωματικές επιδόσεις). Η ανακοπή πρέπει να ασκηθεί εντός 45 ημερών από την ημέρα της κατάσχεσης (ορθότερα, την επίδοση της κατασχετήριας έκθεσης στη **B**), σύμφωνα με το άρθρο 934 § 1 περ. α' ΚΠολΔ, καθώς αφορά ελαττώματα από τη σύνταξη της επιταγής προς εκτέλεση μέχρι και τη δημοσίευση του αποσπάσματος της κατασχετήριας έκθεσης κατά το άρθρο 995 ΚΠολΔ. Η ανακοπή πρέπει να ασκηθεί ενώπιον του υλικά (άρθρο 933 § 1 ΚΠολΔ) και τοπικά (άρθρ. 933 § 3 ΚΠολΔ) αμόδιου Μονομελούς Πρωτοδικείου Αθηνών, στη

περιφέρεια του οποίου κατοικεί η καθηγήτρια ανακοπή **A**, αλλά, ταυτόχρονα, θα συνιστά και τόπο εκτέλεσης.